

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

IV. Vlterior nostræ ac verioris sententiæ probatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

& animam rationalem, aut vtrumque essentialiter connotet: proinde sublato primo secundum tenendum est, eoque supposito fieri nequit, vt totum illud distinctum à suis partibus, quod hominem vocamus, ex alia forma, quam rationali coalescat: ideoque per respectum essentialem ad illam ab omni alio toto specie diuersum euadit. Cæterum hæc ratio in vnionibus non militat: namque Petrus v. g. est hæc numero totalitas à suis partibus vnitis realiter distincta, & non respicit essentialiter magis hanc vnionem specificam, quam aliam: haud enim totalitas petit magis has partes, quam alias eiusdem speciei: quando igitur vnionum diuersitas tota provenit ex eo, quod hæc has numero partes, aliæ verò alias numero connotent: profecto totalitas, quam Petrum vocamus, haud magis petit hanc, quam illam vnionem, & quod ad aliquem essentialiter determinata sit, nullo colligitur argumento: vnde defectu talis determinationis, & exigentia ea totalitas non distinguitur specie ab vlla alia humana, adeoque aperte à nobis vitatur absurdum, quod aduersariis obicimus. Nec verò cuiquam mirum esse debet, quod hæc numero totalitas, Petrus v. g. possit diuinitus esse sine hac numero, materia, & forma: nam econuerso in aduersariorum sententia hæc numero materia, & forma Petri possunt diuinitus esse, quin sint Petrus, sed alius homo, si nimirum aliam substantiam creatam, aut increatam terminarent. Sed de hoc infra.

37 Aliter etiam instari potest nostrum argumentum, hoc scilicet pacto, si vniones humane Petri, v. g. & Pauli distinguuntur specie per respectum ad animas rationales solum numero distinctas, cur à fortiori hæc animæ, quas dicimus solum numero distinctas, non sint potius specie diuersæ, nimirum in ordine ad vniones non numero, sed quod plus est, specie diuersas. Respondeo, vniones, de quibus agimus, non esse diuersæ speciei immediate propter respectum ad animas numero diuersas, sed mediatè tantum, & quasi occasionaliter: proximè verò, & per se esse specie diuersas ob duplicem rationem communem vnionis Petreæ v. g. & Paulinæ: quæcumque vtraque nequit non esse species. At quamuis anima Petri, & anima Pauli respiciant vniones specie diuersas, non propterea sunt duæ rationes communes animarum, quarum quæuis de inferioribus solo numero distinctis in quid prædicetur, quemadmodum de vnionibus philosophabamur: nec etiam assignari potest propter talem respectum vlla ratio communis, quidditatiua, sub qua vna anima, & non alia contineatur: quæ enim, aut qualis est ea ratio? Vnde diuersitas specifica animarum ex vnionum diuersitate minimè colligitur.

38 Adice vterius, propterea animas Petri, & Pauli v. g. merito vnionum non differre specie, quia alias sequeretur nihil non differre specie à quouis alio: nihil enim inueniri potest, quod modos specie diuersos sibi proprios, & alteri rei non communes non sortiatur: hæc autem ratio non militat in vnionibus, vt perspicuum est. Tandem tota diuersitas specifica vnionum deuoluitur vltimò, ac mediatè ad respectum, quem habent ad animas ipsas numericè, & in indiuiduo, vt aiunt distinctas: quocirca hæc in ordine ad illas non nisi numericè, & indiuidualiter distinguuntur: sunt enim tales vniones specie diuersæ ea diuersitate, quæ ab indiuiduatione animarum sumitur, ac proinde harum sunt veluti proprietates dumtaxat indiuiduales, de quibus vulgo dialectici cum Porphyrio dicunt, earum collectionem vnā, eandemque duobus indiuiduis communem esse non posse. At econtrario quis dicat, vnionem Petreiam vt sic respicere velut pro-

prietates indiuiduales hanc, & illam vnionem Petri, à quibus præscindit, & cum quibus ita comparatur, vt homo cum Petro, & Paulo: per respectum ergo ad eas vnio Petreia erit species, speciei quæ diuersa ab vnione Pauli propria, & quouis alia.

CAPVT IV.

Vltior nostra, ac verioris sententia probatio.

39 **Q**Uæ talis est. Si totum per se, homo v. g. in materia, forma, & vnione realiter consisteret, & non potius ab iis realiter absolute distingueretur, sicuti superius exposuimus; sanè deficiente hac numero materia, hic numero homo, qui antea erat, postea persisteret, & manere omnino non posset. Consequens est aperte falsum. Ergo, &c. Sequela probatur primò: quia idem numero homo, qui antea puer erat, modò senex est: at in senectute eadem numero materia non remanet, quæ quis in pueritia vigeat, cum per nutritionem, & diminutionem plures materia partes alternatim acquirantur, & deperdantur. Secundò, quia idem numero homo, qui antea vixerat, resurrexurus est, vt fide sanctum est: sed non cum omnino eadem numero materia, quæ in hac vita potiebatur: ergo, &c. Id suadet, quia materia vnus hominis interdum est ex parte materia alterius hominis ita, vt cum eo vterque moriatur: haud ergo cum eadem numero materia omnino, & adæquata resurrexuri sumus: alioqui erit, vt eandem numero portionem materiæ diuersa supposita simul, & semel fortiantur in tempore vniuersali resurrectionis: quo nihil magis irrationabile, & falsius. Antecedens autem perspicuum est: quia corpus hominis mortui decursu temporis in olera, herbas, aliosque cibos conuertere solet: mediatè ergo in substantiam alterius hominis conuertere potest: immò mediatè in eam sæpe conuertitur, vt cum apud Barbaros alij aliorum carnibus saturantur: vbi autem materia vnus hominis in alterius substantiam conuertitur, cum ea confestim decedere potest. Et quidem eandem numero materiam esse successiue in duobus hominibus quid mirum est? cum eandem contingat esse successiue in hominibus, & belluis, vt belle explicat Lucretius lib. 2. de rerum nat. ibi:

*Præterea cunctas iidem res vertere sese
Verum se fluuij, frondes, & pabula lata,
In pecudes vertunt pecudes in corpora nostra,
Naturam, & nostro de corpore sæpe ferarum
Augescunt vires, & corpora pennipotentum.*

Ad hoc argumentum, quo etiam primus vtor, ad 40 probandam distinctionem realem totius physici, & naturalis à suis partibus, respondebunt Platonici animam esse totam quidditatem hominis: corpus autem animæ, ac proinde totius hominis merum esse vehiculum, & ad eius quidditatem non attingere: cum ergo homo in pueritia, & senectute ante, & post resurrectionem eadem numero anima rationali gaudeat, certè in quouis statu idem numero homo erit, quantumlibet diuersa numero materia potiatur.

Cæterum Platoniorum opinio, quæ compositum substantiale humanum non tam in collectione partium quam in earum altera constituit, impossibilis est: quid ergo probabilitatis habere potest solutio ei doctrinæ innitens? Id suadet: tum quia homo generatur, & corrumpitur: at anima rationalis nec generatur, nec corrumpitur: tum etiam, quia homo aut consistit partialiter in materia, aut ex ea, velut causa intrinseca resultat, iuxta illud Athanasij in symbolo,

sic

sicut anima rationalis, & caro unus est homo. Atqui anima hominis, nec in materia consistit, nec ex ea velut causa sui resultat, alias materialis foret: ergo sola illa homo, non est. Denique, quia equus ante, & post annos decem est idem numero: hoc autem ab aduersariis explicari nequit per hoc, quod eadem numero forma gaudeat, cum iuxta eorum non paucos forma equina diuisibilis sit, illiusque partes fluxæ, & caducæ sint, ac vi caloris naturalis sensum absumantur.

41 Respondebis secundò ex doctrina Magistri sentent. in 2. dist. 30. eas solas materiae partes, quas quisque in primo instanti suæ generationis habuit, communiter spermaticas, seu primigenias nuncupatas, ad essentiam hominis spectare, in iisque simul cum forma rationali, & vnione hominem formaliter consistere: reliquas verò naturam fouere, non constituere: cum ergo homo, siue puer, siue senex, siue viuus, siue rediuuius, eadem partes primigenias semper retineat, neque partes aliæ nisi quæ per nutritionem sunt acquisitæ vi caloris naturalis absumantur, sane in quouis statu idem numero homo quiuis remanebit, quantumlibet in collectione partium suarum consistat.

42 Contra tamen primo sic infurgo. Licet ossa, aliæque partes duriores corporis in primo instanti generationis habitæ postea semper indemnes maneant, nec vi caloris naturalis absumantur, improbabile tamen est, carnem aliasque partes teneras corporis, quantumvis primigenias, vi & efficacia præfati caloris non absumi, cum nec magis suapte natura resistent, nec ætiori vinculo glutinose vniantur animæ, quam partes, quæ per nutritionem comparantur. Et quidem non tantum aliquas, sed omnes partes primigenias amitti, earumque nihil siue tenerum, siue etiam durum in extrema ætate reliquum fieri, docet noster Pereira lib. 3. de diuinat. Astrolog. c. 3. §. 23. vbi id multis, & magnis Philosophis, atque inter eos B. Thomæ r. p. quæst. ult. art. 1. placere testatur. Deinde secundò tamen si hac ratione intelligatur, quatenus sit idem numero homo, qui modò senex est, & ante puer erat, adhuc non conspicio, qua ratione à Magistro, & sequacibus defendi possit, eundem numero hominem, qui antea vixerat, postea resurrectorum: siquidem duo homines in eadem materia primigenia coincidere possunt, & partes spermaticæ vnus hominis decursu plurium annorum, aut si maius sæculorum, ad alterius primam generationem spectare possunt.

43 Occurres tamen duabus difficultatibus proximè positis, ex doctrina quorundam Recentiorum, quibus sententiam Magistri omnino non displicere video; dicēsque, cum calor naturalis per omnes partes corporis ex æquo diffusus sit, non esse, cur hæc potius, quam illæ eius vi absumantur, atque adeò quales amittendæ sint, ex determinatione, & arbitrio causæ primæ pendere. Quare Deus efficere poterit, ut nunquam partes spermaticæ absumantur, & ut quoties partes spermaticæ, aut aliæ quævis vnus hominis in alterius substantiam fortè conuersæ sint, ex præcipuè absumantur: quo fiet, ut nunquam vnus homo cum materia spermatica, aut non spermatica alterius ex hac vita decedat, nec corpus vilius beati ab aliquo condemnato, aut conuersim, die resurrectionis vllatenus auferri. Ita nonnulli.

44 Verum uti quod flamma per ædes sparsa has, & non illas, aut has prius, quam illas absumat, non ex determinatione solius causæ primæ dependet, sed ex intentione, propinquitate, resistentia, & aliis dispositionibus agentis, & passī, ut compertissimum est; ita similiter quod calor naturalis per partes omnes corporis fusus has, & non illas, aut has prius, quam illas hau-

riat, non nisi parum philosophicè in arbitrium, ac libitum solius causæ primæ refunditur. Eo vel maxime quod aduersarij vtrumque continui extremum vnionis continuatiuæ subiectum potius debere esse, quam quale debeat esse, ad arbitrium causæ primæ reuocandum censent.

45 Duabus difficultatibus superioribus ab instantia neotericorum proximè vindicatis, aliam ordine tertiam aduersus solutionem nostri argumenti ex magistro propositam, aliam inquam adicio difficultatem: quæ sic habet. Partes materiae per nutritionem acquisitæ aliquod cum anima rationali compositum constituunt: at non aliud quam hominem; homo igitur iis partibus essentialiter constat: hoc autem ipso quod ita ex iis coalescat, sane nostrum pro distinctione totius à partibus argumentum redit. Maior autem ostenditur: si quidem ex partes per nutritionem vniantur animæ rationali: aliquod igitur cum ea compositum constituunt. Antecedens est perspicuum: quia terminus nutritionis aliquis esse debet: non materia, aut anima rationalis: quippe, quæ ab agente naturali, nec per actionem nutritiuam, nec per aliam vllam sunt producibiles: ergo sola earum vnio.

46 Respondebis tertio cum aliquibus Thomistis, hominem consistere formaliter, & per identitatem in anima rationali, vnione, & materia: ceterum non magis in hac materia quam illa: quia, cum materia de se sit pura potentia, & nullum esse habeat, quod à forma substantiali non sit, sane quod hæc numero materia sit, ab hac numero forma habet: quare quæcunque materia sit, semper hæc numero erit, vbi hac numero forma informetur: homo autem eadem numero anima rationali gaudet, siue senex sit, siue puer, siueque ante, siue post resurrectionem: quid mirum ergo, si idem numero homo in quocumque statu sit: vt vt à suis partibus realiter ad quæ non distinguatur? Nec verò in hac doctrina contradictio vlla inuoluitur, ut aliqui existimant: vbi enim hæc numero materia de essentia hominis asseritur; de materia hac numero in actu secundo sermo est: cum verò hæc, vel illa materia indeterminatè de essentia hominis adstruitur, de materia hac, vel illa numero solum in actu primo, & radicali sermo est, quæ certè sibi coherent.

47 At ne hæc solutio placeat: tum, quia materiam primam esse puram potentiam falsò supponit: tum etiam, quia hunc numero hominem aliquo indeterminato constitui, nimirum hac, vel illa pura potentia, siue hac, vel illa materia in actu primo falsum planè est, ut constat ex dictis supra hoc ipso tract. cap. 2. & sequent. Denique, quia non explicatur, nec potest, quo pacto maneat idem numero equus v. g. antè, & post annos decem: siquidem eadem numero forma equi toto eo spatio non perseverat, si, quod aliqui aduersariorum censent, forma equi non est indiuisibilis, sed potius pro extensione partium materiae, quas informat, extensa, & partibilis, adeoque accretioni, & diminutioni subiecta.

48 Respondebis quartò, cum nonnullis neotericis, hominem consistere reuera in materia, forma, & vnione, nec esse totum aliquod ab iis realiter distinctum: ceterum materiam primam determinatam in primo instanti generationis ad essentiam huius hominis atfinere: hanc verò, aut illam numero materiam indeterminatè sumptam pro reliquis instantibus ad eam spectare (de materia autem hac, vel illa numero in actu secundo iis sermo est, eo quod materiam primam puram potentiam non esse nobiscum supponant) cum ergo homo siue puer, siue senex sit, & siue antè, siue post resurrectionem hac numero forma gaudeat,

gaudeat, & in primo instanti suæ generationis hanc numero materiam à materia alterius distinctam habuerit; in reliquis verò instantibus hanc, aut illam numero materiam indeterminatè sortiatur, inde est, quod homo in quouis statu semper sit idem numero.

49. Displicet etiam hæc responsio. Primum, quia materia principaliter constitutum hominis est, quam vnio: at hic numero homo in hac, vel illa vnione indeterminatè sumpta formaliter consistere nequit, vt suprà latè ostendi; à fortiori ergo, &c. Tum etiam, quia si hic numero homo ex hac numero materia præterita, siue pro generationis instanti & ex hac, vel illa materia pro sequenti coalesceret; sanè homo esset quid morale, & non physicum; sicut v.g. obligatio legis ex voluntate legislatoris præterita, & præsentis non retractatione coalescens ens morale dici consuevit. Consequens autem est apertè absurdum. Tertio eadem ratione dici posset, hunc numero hominem in hac numero forma pro primo instati, & in hac, vel illa forma indeterminatè prosequenti simul cum materia, & vnione formaliter consistere: quo quid falsius? Denique iuxta aduersarios idem numero equus manet post decennium, aut vltra: at de eorum sententia non manet eadem numero forma equi toto eo spatio: ergo hic numero equus hanc numero formam essentialiter non postulat: quam tamen eum postulare, & ipsi fatentur, & ex identitate totius cum partibus perspicuè sequitur.

50. Postremò respondebis cum aliis, hominem in materia, forma, & vnione ita formaliter consistere, vt, variata numero materia, hic numero homo physice non remaneat, sed tantum moraliter: Quare non eundem hominem physice puerum, & senem esse, cum in senectute, & pueritia diuersa numero materia constet; eundem tamen moraliter hominem in vtraque ætate eum esse, propterea quod eius materia, quamuis successiue mutata, semper tamen sit moraliter eadem: eo pacto, quo v.g. aquæ fluminis successiue labentis moraliter eadem semper censentur.

51. Et quidem hominem, cum puer est, cumque postea senex, eundem esse non physice, sed tantum moraliter sententia fuisse videtur Alpheni in l. proponebatur 76. ff. de iudiciis vbi statuit, *non modo si vnus, aut alter, sed etsi omnes iudices mutati essent, tamen & rem eandem & iudicium idem, quod antea fuisset, permanere*: neque in hoc solum euenire, vt partibus commutatis eadem res esse existimaretur, sed & in multis ceteris rebus. Nam & legionem eandem haberi, ex qua multi decessissent, quorum in locum alij subiecti essent: & populum eundem hoc tempore putari, qui ab hinc centum annis fuissent, cum ex illis nemo nunc viveret: itémque nauem si adeo sape refecta esset, vt nulla tabula eadem permaneret, qua non nona fuisset, nihilominus eandem nauem esse existimari. Quod si quis putaret, partibus commutatis aliam rem fieri: fore vt ex eius ratione nos ipsi non ydem essemus, qui ab hinc anno fuisset: propterea quod, vt philosophi dicerent, ex quibus particulis minimis confisteremus, hæc quotidie ex nostro corpore decederent, aliaque extrinsecus in earum locum accederent. En exemplo eius identitatis, & vnitatis, quam homo secum habet pro diuersis temporibus; explicat Iureconsultus identitatem iudicij, legionis, populi, & nauis, cum successiue fit mutatio in earum partibus, & constitutiuis: talémque existimat hæc posteriorem identitatem, qualem illam priorem, & è conuerso: liquet autem, identitatem iudicij, legionis, &c. eorum partibus decursu temporis mutatis, haud esse physicam, sed tantum moralem, &

magis penes interpretationem quandam iuris, quam secundum rerum ipsarum naturam, pressè & scholasticè sumptam. Pari ergo ratione homo alio, atque alio tempore, aut ætate, non idem numero physice, sed tantum moraliter erit: aut certè nullum erit exemplum, quo Alphenus, & passim alij Iureconsulti vtuntur.

Consequenter autem ad hanc doctrinam, quod ad resurrectionem attinet, dices cum Recentioribus, eundem omnino hominem physice non resurrecturum, sed tantum eundem moraliter: propterea quod materia cum qua vixit, & quæ ex parte fuit alterius hominis, substituatur alia; ab ea, quam habuit cum decessit, moraliter non diuersa, sed potius eadem. Quæ identitas moralis vnus materia cum alia physice diuersa facilius etiam, quam alia identitates morales potest intelligi: nimirum quia physica diuersitas vtriusque materia est exigua; & quicquid homo in die resurrectionis eandem physice materiam, cum qua obiit, eandem, inquam, maiori ex parte, & penè adæquatè recuperaturus est. Quod ita ostendunt Neotherici.

Etenim naturaliter repugnat, vt vnus homo in eadem numero materia adæquatè, aut ferè adæquatè sumpta cum alio homine in instanti mortis coincidat: quia, esto aliquis homo ab humanitate vsque adeò alienus sit, vt alium hominem integrum deuoret, non ob id omnes eius partes in suam conuerteret substantiam, sed subtiliores tantum, & ne ex octoginta partibus vnā quidem: reliquæ autem partes non nisi longo post tempore in cibum conuerterentur: & nec omnes in eum conuerterentur: quare in substantiam hominis illius omnes conuertere non poterunt; & si quas conuertere contingat, interim quæ ante conuersæ erant, vi caloris naturalis magna ex parte supponuntur absumptæ: naturaliter ergo fieri nequit, vt duo homines in eadem numero materia adæquatè sumpta decedant: vnde materia vnus hominis à materia alterius in articulo mortis maiori ex parte diuersa erit, physice loquendo: & sic quicquid eandem physice materiam, cum qua decessit, recuperabit maiori ex parte: cum nihil sit, quapropter portio vlla considerabilis materiae suæ ei sit adimenda, aut alteri conferenda: si quid enim maximè coincidentia vtriusque eorum in multis partibus materiae, cum decedunt: at quod commentitia sit eiusmodi coincidentia, satis superque videtur probatum.

Verum, vt ab hoc vltimo incipiam, eundem numero hominem non solum moraliter, verum etiam physice resurrecturum, sacris litteris magis conforme est, vt constat ex cap. 16. Iob ibi, *in nouissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circundabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum Saluatorem, quem visurus sum ego ipse, & non alius, & oculi mei conspiciuntur sunt*. Quæ verba identitatem, quanta maior esse nequit, ac proinde physicam, & non moralem indicant. Deinde resurrectio Christi nostræ resurrectionis typus, atque exemplar fuit, iuxta illud Pauli epist. 1. de Corinthios cap. 15. *Sicut in Adam omnes moriuntur, ita etiam in Christo omnes viuificabuntur*: quod etiam cum Diuo Thoma 3. p. q. 56. art. 1. & 2. omnes Theologi profitentur. At idem numero Christus etiam physice, qui vixerat, & in terris conuersatus est, resurrexit: ergo & idem numero homo physice qui vixerat, resurrecturus est.

Hinc, & ad primum regrediar, ostendo eundem physice hominem senem, & puerum esse: quia etiam in resurrectione eorum, qui in ætate infanti decesserunt, magna iis portio materiae addenda est: propterea quod omnes resurrecturi sint in mensura ætatis

ætatis plenitudinis Christi, hoc est, viri perfecti, vt communi Patrum sententia tradit Suarez tom. 2. in 3. p. d. 50. sect. 5. §. 30. Alit hoc non obstante idem numero homo, qui ante vixerat, idem, inquam, physicè resurrecturus est, vt numero superiore exposui. Quātumvis ergo puer in virili ætate, aut senectute plus acquisierit materiæ, quam antea habuerit, tamen idem numero homo etiam physicè permanebit.

56 Quod verò attinet ad locum ex Alpheno adductum, fateor identitatem ibi allegatam iudicij, legionis, populi, & navis esse tantum moralem, ac per solam interpretationem, seu fictionem iuris, secus verò physicam, & rigorosam. Id quod egregie declarat Alexander ab Alexandro lib. 3. dier genial. c. 1. occasione scilicet eius quasiuncule, an navis, qua Theſeus fertur in Cretam delatus, quæque Athenis vsq; ad tempora Demetrii Phalerei seruatur, esset eadem, cum semper navis Theſei diceretur, vel diuersa, eo quod pristina materia non constaret, sed alia in eius locum per varias ætates suffecta. Doctissimus etiam Saliarius noster tom. 6. Annal. anno mundi 4035. vers. *Verum instamus*, docet templum à Zorobabele ædificatum ita fuisse, cum templo Salomonico, cui substitutum est, moraliter idem (iuxta illud Aggæi c. 2. ibi: *quis vidit domum istam in gloria sua prima*) vt alterutrum eorum ab altero numericè, ac realiter, seu physicè distingueretur. Dicatur, inquit, eo loci una domus, aut templum successiue, aut æquiualeuter: re tamen ipsa constat, esse plures domus, & plura numero templa, quando vno funditus euerso, alterum à fundamentis excitatum est: sicut plures sunt numero homines Filius, & Pater, licet legamus in scriptura (Eccl. c. 30.) *mortuus est Pater eius, & quasi non est mortuus; similem enim reliquit sibi post se*, &c. Et verò res est per se clara, & manifesta, vt ab antiquis Sophistis fuerit in vtramque partem prolixè disputata.

57 His constitutis admitto, per identitatem hominis secum ipso pro diuersis temporibus explicari ab Alpheno, & aliis Iureconsultis identitatem iudicij, legionis, populi, & navis. Hinc tamen haud sequitur, priorem illam identitatem ad instar huius posterioris esse debere tantum moralem, & non omnino physicam. Haud enim oportet exemplum indefectiue assimilari, haud, quod perinde est, in omnibus proportionari ei, pro cuius adducitur explicatione: alias non esset exemplum, aut simile, sed idem, vt notant B. Tho. 3. p. q. 2. art. 6. ad. 1. & Damasc. lib. 3. fid. c. 26. ad fin.

CAPVT V.

Proponuntur, ac soluuntur communia aduersus nostram sententiam argumenta.

58 Totum substantiale, & per se resultans ex partibus essentialibus corporis naturalis realiter adæquate ab iis non distingui, contraquam hactenus probare conati sumus, censent Auerroes comm. 17. Boëtius de Trin. c. 3. & Alexand. Simplicius, Themistius, Philoponus, & Niphus. Item Greg. in 1. dist. 24. q. 1. art. 1. Durandus in 3. dist. 2. q. 2. Paludanus ibid. dist. 1. q. 1. Ioannes à S. Thoma q. 6. Phys. art. 2. & ex nostris Suarez disp. 36. Met. sect. 3. n. 9. & seq. Tolet. lib. 1. Phys. q. 6. Rubius lib. 1. phys. c. 3. q. 1. num. 66. Hurtad. d. 6. phys. sect. 1. Tellez disputat. 20. phys. sect. 3. Quieto controu. 5. punct. 1. Arriaga disp. 4. sect. 1. Franciscus Alphons. disp. 6. sect. 2. Eandem sententiam problematicè tuentur Conimb. & Pereira superius citati.

59 Pro ea autem, & aduersus nostram, verioremq; argui solet primò, in hunc modum. Si totum substantiale, & per se, homo v. g. esset quid realiter adæquate distinctum à suis partibus, in iisque formaliter non consisteret, profectò esset quid simplex, & non compositum: at homo non est quid simplex, sed ex anima, & corpore compositus, vt per se manifestum est, vtque nos etiam falsi sumus: Ergo, &c. Sequela probatur: quia illud est simplex, quod formaliter nullas habet partes: homo autem, qualis à nobis adstruitur, nullas habet formaliter partes; siquidem à quibusuis partibus realiter distinguitur: qui ergo fieri potest, vt non sit quid simplex. Et quidem ea ratione Angelus simplex est, quia ab omni collectione partium realiter distinguitur. Respondeo, simplex id dici, quod nullas habet partes, vel ex quibus resultet, vel in quibus consistat: qua ratione Angelus simplex est, quia vtroque modo partium expers est; & qua ratione iuxta plerosque aduersarios punctum materiale est, non quia partes continuas formaliter, & per identitatem includit, sed quia eas respicit, atq; intrinsecè connotat. Quandoquidem igitur homo, quantūlibet à partibus suis realiter distinctus, ex iis resultat, sanè cōpositus, & non simplex censendus, atque appellandus est.

Argues secūdò. Illud est totum substantiale, & per se ex animo rationali, corpore, & vnione coalescens, quod est principium sentiendi, & discurrendi, siue animal rationale: sed huiusmodi principium est præcisè anima, corpus, & vnio: circumscripto enim quouis alio, eo ipso quod materia, & anima rationalis inuicem vniantur, intelligitur principium sufficiens sentiendi, & discurrendi, cum anima sensationes efficere, & materia eas recipere possit; eademque anima dependenter à sensibus per se, vel per intellectum sibi cognatum intelligere, siue discurrere possit. Respondeo, totum substantiale, ac per se ex collectione partium hominis consurgens est principium sentiendi, & discurrendi, vt quod, non verò vt quo: at collectio partium hominis non est principium sentiendi, & discurrendi, vt quod, sed præcisè, vt quo: siquidem, vt fert communis parcemia, actiones sunt suppositorum, solaque hæc, vt quod, operantur: atqui collectio partium hominis, etiam iuxta aduersarios, suppositum non est. Quod autem non omne principium sentiendi & discurrendi debeat eo ipso esse homo, ad homines ita ostendo: quia potentia hominis sunt principium sentiendi, & discurrendi; & tamen iuxta non paucos aduersarios haudquaquam sunt homo, sed eius accidentia, & proprietates: quamuis ergo in præsentia, &c.

Argues tertio: si homo distingueretur realiter adæquate à suis partibus collectim sumptis, & è conuerso: partes hominis de eius essentia non essent: siquidem nihil potest esse de essentia eius, à quo realiter distinguitur: alias lapis de essentia Angeli esse posset: quare, si partes hominis ab eo realiter distinguuntur, ei essentielles esse non poterunt. Respondeo, essentiam metaphysicam rei ab ea realiter distingui non posse; secus verò essentiam physicam: quod ad homines contra aduersarios ostendo: nam partes essentielles metaphysicæ, seu logicæ, sicut inter se ratione distinguuntur, sic etiā à toto ratione saltem ratiocinante distinguuntur: ergo partes essentielles physicæ, sicut inter se realiter distinctæ sunt, ita etiam à toto realiter distingui poterunt. At in præsentia sermo est de partibus physicis hominis, & cuiusuis alterius compositi naturalis, non verò de metaphysicis, aut logicis, adeoque de essentia non hoc posteriori, sed tantum priori modo sumpta. Proinde, &c.

Paulo aliter etiam responderi potest, in hunc scilicet modum. Aliud est esse essentiam rei, aliud esse de essentia rei, si cum rigore, & proprietate loquamur; F quod